

besproken had. Misschien had haar jongen nog een andere gedachte en wist hij er iets beters op, dat zij niet onder vreemde menschen hoefde gaan.

Haar jongen was gekomen en zij had hem alles dadelijk gezegd. Het was of onder haar vertellen de vroolijke luchthartigheid geleidelijk van zijn gezicht verstarde tot een angstig-strak en nooit-gekend verdriet. En hij was moedeloos blijven zitten, telkens zachtjes vragend, of zij niet een andere oplossing er voor wist. En hij had bijna huilend zijn bezwaren uitgeklaagd. Zij moest niet weg-gaan, zij was er niet geschikt voor om te dienen, zei hij, zij wist niet wat het was om meid te zijn, zij moest het maar eens vragen aan haar kennissen die dienden, dan zou zij hooren wat het was om altijd klaar te staan voor anderen en nooit je eigen baas te zijn, vooral voor haar, die al zoo lang haar eigen meester was geweest. Zij hield het toch niet uit, dat zou zij zien. En ook om hem mocht zij niet weggaan. Hij kon het zich niet denken, dat hij alleen zou moeten blijven en niet meer telkens bij haar aan zou kunnen komen. Zijn huisgezin, het eenig huiselijke dat hij op de wereld had, vond hij bij haar; de kamertjes, die hij bewoonde met zijn vader, waren als een stal zoo rommelig en vuil, ter nauwernood geschikt om er te slapen, dat was geen t'huis. Zij was de eenige, die een beetje voor hem zorgde en iets voor hem deed, de eenige die van hem hield en zich iets aan hem liet gelegen liggen, zijn vader was nog erger voor hem dan een vreemde, die was nooit t'huis en als hij wèl eens t'huis kwam, was hij altijd dronken. Wanneer zij weg zou gaan, dan was zijn leven heelemaal gedaan en niets meer voor hem waard. Hij kon zich net zoo goed verdrinken en hij wist, dat als hij dat niet deed, hij net zoo'n dronkaard als zijn vader worden zou. En hij had langen tijd zoo voort-geklaagd.

Maar plotseling, na een stilte, waarin hij, starend voor zich uit, had zitten denken, had hij haar hand gegrepen en toen zij naar hem opkeek, had zij weêr het oude vroolijk-lachen terug-gevonden op zijn jong-gebruind gezicht. Hij had de oplossing gevonden, juichte hij. Zij moesten samen trouwen, dan hoefde zij niet weg te gaan om jaren lang haar leven onder vreemden door te brengen en was hij ook gered. Nu dat het dreigde, dat hij haar zou missen, nu voelde hij pas, dat hij van haar hield en dat hij veel meer van haar hield dan hij gedacht had. Hij kon best een betrekking zoeken en zooveel verdienen, dat zij er met hun tweeën, met wat overleg en zuinigheid, van konden leven. Wanneer het moest en waar het ook om haar bestaan ging, zou hij wel oppassen en zich goed gedragen en niet dadelijk, als hem iets niet beviel, zijn werk laten liggen om te gaan zwerven, zooals hij vroeger had gedaan. En hij had opgewonden doorgesproken over zijn plan en over het plezierig leven, dat zij zouden hebben, getrouwd en onafhankelijk, in hun eigen t'huis en had ge-